

1.Sygn. akt II Ka 211/21

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 25 sierpnia 2021r.

Sąd Okręgowy w Krośnie II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący: Sędzia SO Arkadiusz Trojanowski

Protokolant: st. sekr. sądowy Renata Walczak-Wójcik

przy udziale Prokuratora Prokuratury Rejonowej w Jaśle – **K. R.**

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 25 sierpnia 2021 roku

sprawy **K. D.**, c. W. i D. z d. Czech, ur. (...) w J.

oskarżonej o przestępstwo z art. 178a § 1 k.k.

na skutek apelacji wniesionej przez obrońcę oskarżonej

od wyroku Sądu Rejonowego w Jaśle z dnia 20 kwietnia 2021 roku,
sygn. akt II K 552/20

I. utrzymuje zaskarżony wyrok w mocy,

II. zasądza od oskarżonej K. D. na rzecz Skarbu Państwa koszty procesu za postępowanie odwoławcze, w tym opłatę za drugą instancję w kwocie 120zł /sto dwadzieścia złotych/.

UZASADNIENIE		
Formularz UK 2	Sygnatura akt	II Ka 211/21
Załącznik dołącza się w każdym przypadku. Podać liczbę załączników:	1	
1. CZĘŚĆ WSTĘPNA		

1.1. Oznaczenie wyroku sądu pierwszej instancji

wyrok Sądu Rejonowego w Jaśle z dnia 20 kwietnia 2021r., sygn. akt II K 552/20

1.2. *Podmiot wnoszący apelację*

oskarżyciel publiczny albo prokurator w sprawie o wydanie wyroku łącznego

oskarżyciel posiłkowy

oskarżyciel prywatny

obrońca

oskarżony albo skazany w sprawie o wydanie wyroku łącznego

inny

1.3. *Granice zaskarżenia*

1.1.1. Kierunek i zakres zaskarżenia		
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości	
# w części	#	co do winy
#	co do kary	
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia	
1.1.2. Podniesione zarzuty		
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji		
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w	

	zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	

1.4. **Wnioski**

#	uchylenie	#	zmiana
---	-----------	---	--------

2. Ustalenie faktów w związku z dowodami przeprowadzonymi przez sąd odwoławczy

1.5. Ustalenie faktów

1.1.3. Fakty uznane za udowodnione				
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty
2.1.1.1.				
1.1.4. Fakty uznane za nieudowodnione				
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty
2.1.2.1.				

1.6. Ocena dowodów

1.1.5. Dowody będące podstawą ustalenia faktów		
Lp. faktu z pkt 2.1.1	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu

1.1.6. Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)	
---	--

Lp. faktu z pkt 2.1.1 albo 2.1.2	Dowód	Zwiężle o powodach nieuwzględnienia dowodu

3. STANOWISKO SĄDU ODWOŁAWCZEGO WOBEC ZGŁOSZONYCH ZARZUTÓW i wniosków		
Lp.	Zarzut	
3.1.	<p>Zarzut obrazy przepisów postępowania, mający wpływ na treść orzeczenia:</p> <p>1) naruszenie art. 5 § 2 k.p.k. poprzez nie zastosowanie w niniejszej sprawie zasady, iż nie dające się usunąć wątpliwości rozstrzyga się na korzyść oskarżonego, pomimo, że w niniejszej sprawie nie ma żadnych dowodów, w tym dowodów bezpośrednich, na okoliczność, że oskarżona w dniu 22 września 2020 r., będąc w stanie nietrzeźwości kierowała pojazdem marki O. (...), a zgromadzone w sprawie dowody nie doprowadziły do ustalenia winy oskarżonej, nadto wszelkie twierdzenia świadków K. T., M. Ś. (1) i B. S. w zakresie ewentualnej winy oskarżonej oparte były wyłącznie na ich przypuszczeniach i subiektywnych odczuciach i nie mogą stanowić podstawy ustaleń Sądu co do przypisania oskarżonej winy;</p> <p>2) naruszenie art. 193 k.p.k. w zw. z art. 167 k.p.k. poprzez nieprzeprowadzenie z urzędu dowodu z opinii biegłego sądowego z zakresu rekonstrukcji wypadków drogowych na okoliczność ustalenia przebiegu zdarzenia, w tym zachowania się</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>

uczestników zdarzenia - kierowcy i pasażera w pojeździe w trakcie uderzenia pojazdu w przydrożny rów, podczas obracania się pojazdu w wyniku uderzenia i ostatecznie w trakcie zatrzymania się i ułożenia pojazdu na lewym boku, ustalenia czy w trakcie zdarzenia mieli oni zapięte pasy bezpieczeństwa i jaki miałyby to wpływ na ewentualne powypadkowe ułożenie uczestników, a także na okoliczność ustalenia czy obrażenia jakich doznali uczestnicy zdarzenia, w tym oskarżona, mogły powstać u poszczególnych uczestników jako kierowcy – pojazdu czy jako pasażera pojazdu, podczas gdy w/w okoliczności mają istotne znaczenie dla rozstrzygnięcia istoty sprawy, na podstawie bowiem wiadomości specjalnych można ustalić rzeczywisty przebieg zdarzenia i zachowania poszczególnych uczestników, a to z kolei ma wpływ na ocenę sprawstwa, co doprowadziło do samodzielnego, niedopuszczalnego, błędnego ustalenia przebiegu zdarzenia;

3) naruszenie art. 175 k.p.k. w zw. z art. 171 k.p.k. w zw. z art. 6 k.p.k. poprzez organicznie oskarżonej przez Sąd I instancji prawa do składania wyjaśnień i w konsekwencji pozbawienie prawa do obrony, przeprowadzenie przesłuchania oskarżonej w sposób uniemożliwiający jej swobodne wypowiedzenie się, mimo wskazywania przez obrońcę na ograniczenia oskarżonej w zakresie mówienia o zdarzeniu, a także z uwagi na trudności oskarżonej w zakresie wypowiedzania się spowodowane poważną wadą zgryzu, podczas gdy oskarżona mimo towarzyszących jej trudności chciała wyjaśnić - co zresztą wynika

wprost z protokołu, jednakże sposób wypowiedzenia się oskarżonej, która wyjaśniała cicho i bardzo powoli nie odpowiadał Sądowi I instancji, który po kilkukrotnym zwróceniu uwagi oskarżonej, aby ta mówiła głośniej w konsekwencji stwierdził, że W tym miejscu oskarżona przestała mówić przerywając w ten sposób swoje wyjaśnienia (k. 94 s.2) i zarządził postępowanie dowodowe wzywając świadków na salę rozpraw;

4) naruszenie art. 4 k.p.k. w zw. z art. 7 k.p.k. w zw. z 410 k.p.k. poprzez dokonanie przez Sąd I instancji oceny zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego z uchybieniem zasadom logiki i prawidłowego rozumowania, wskazań wiedzy i doświadczenia życiowego, przy wyłącznym uwzględnieniu okoliczności przemawiających na niekorzyść oskarżonej, wyrażających się w budowaniu przekonania o winie oskarżonej poprzez:

a) bezkrytyczne uznanie przez Sąd za całościowo wiarygodnych zeznań świadka Ł. S. i przyjęcie jego zeznań za podstawę ustaleń faktycznych w sprawie, pomimo że zeznania świadka były wewnętrznie sprzeczne, jak też sprzeczne z materiałem dowodowym zgromadzonym w sprawie, w tym z przedłożonymi przez obronę nagraniami z dnia zdarzenia wraz ze zrzutami ekranu, które zostały załączone do wniosku dowodowego z dnia 30 marca 2021 r., podczas gdy:

- świadek bezpośrednio po zdarzeniu z dnia 22 września 2020r. zarówno podczas czynności wylegitymowania odbywających się w karetce przez policjanta KPP J. asp. sztab B. S. (k. 33

s.2) jak i podczas rozmowy z policjantem KPP J. mł. asp. T. J. (k. 7) - konsekwentnie, co najmniej dwukrotnie wskazywał, że to właśnie on kierował pojazdem w chwili zdarzenia, a następnie jeszcze tego samego dnia zmienił zeznania wskazując oskarżoną jako kierowcę podając, że ok 19:30 jechał wspólnie z oskarżoną pojazdem marki O. (...) i to oskarżona kierowała - podczas gdy z przedłożonych przez obronę w/w nagrań i zrzutów ekranu wynika, że świadek o godzinie 19:35 prowadził przedmiotowy samochód i znajdował się na miejscu kierowcy co najmniej do godziny 19:53;

- świadek w trakcie przesłuchania przed Sądem, po zapytaniu go odnośnie rozbieżności co do wskazania osoby kierowcy, początkowo tłumaczył się Szokiem spowodowanym zdarzeniem, szybko przypominając sobie jednak, że (...) bo myślałem, że pytają mnie czy w ogóle nim jechałem jako pasażer, (k. 95 s. 2), podczas gdy z zeznań funkcjonariusza KPP w J. asp. sztab B. S. wynika, że (...) po wylegitymowaniu okazał się nim Ł. S., który powiedział mi, że to on kierował tym samochodem i stracił panowanie nad kierowanym pojazdem wjeżdżając do przydrożnego rowu. (k. 33 s. 2), a z notatki służbowej mł. asp. T. J. (...) Ł. S. oświadczył, że to on był kierującym pojazdem marki O. (...) (...) (k.7) co jednoznacznie wskazuje, że świadek Ł. S. poprawie zrozumiał zadane mu przez w/w dwóch różnych funkcjonariuszy, w różnych przedziałach czasowych pytanie i udzielił na nie szczegółowej odpowiedzi;

- świadek podczas przesłuchania w KPP w J. podaje, że w wyniku zdarzenia doznał (...) stłuczenia

żebra oraz stłuczenia palca lewej ręki (...) (k. 12 s.2), a następnie podczas zeznań przed Sądem wskazuje, że Ja miałem na ciele otarcie od pasów bezpieczeństwa (...) (k.95), wskazując jednocześnie, że Ja byłem zapięty pasem, wystrzeliły poduszki powietrzne, (k. 95) podczas gdy z protokołu oględzin pojazdu wynika, że (...) poduszka i kierowcy i pasażera jest nie wystrzeliły, pasy bezpieczeństwa nie zablokowane (...) (k. 42) co tylko dodatkowo potwierdza niewiarygodność zeznań świadka, który był właścicielem pojazdu marki O. (...);

b) nieuzasadnione przyjęcie, że przedłożone przez obrońcę dowody w postaci wydruków z telefonu oskarżonej, wskazujące na czas wykonania nagrań z dnia zdarzenia, którym Sąd przyznał walor wiarygodności, a na których widać, że co najmniej od godziny 19:35 do godziny 19:53 na miejscu kierowcy znajdował się świadek Ł. S., potwierdzają bezsprzecznie wersję zdarzenia przekazaną przez tego świadka, podczas gdy:

- z dowodów tych wynika zupełnie odwrotny wniosek a to, że wersja świadka Ł. S. nie ma odzwierciedlenia w rzeczywistości, z uwagi na fakt, że co najmniej od godziny 19:35 do godziny 19:53 za kierownicą pojazdu marki O. (...) znajdował się świadek Ł. S., a który podczas swoich zeznań, wskazał że już około 19:30 jechał wspólnie z oskarżoną wskazanym pojazdem i Pojazdem kierowała K. D. (k. 12 s. 2);

- z przedłożonych nagrań można wywieść wniosek odwrotny niż twierdzi Sąd I instancji , a to że to świadek Ł. S. kierował pojazdem podczas zdarzenia z dnia 20 września 2020 r., z nagrań

tych nie można absolutnie wywieść wniosku, że doszło do zamiany miejsc z oskarżoną;

- z przedłożonych nagrań nie można ustalić w jakim miejscu znajdowali się świadek i oskarżona o godzinie 19:53, a już na pewno nie można wywieść, że znajdowali się pod bliżej nieokreśloną Pizzerią w Osobnicy:

- nawet gdyby hipotetycznie przyjąć, że oskarżona i świadek Ł. S. o godzinie 19:53 znajdowali się pod bliżej nieokreśloną Pizzerią w miejscowości O., czemu oskarżona kategorycznie zaprzecza, to na podstawie zgromadzonego materiału dowodowego w tym przedłożonych wydruków i nagrań absolutnie nie można ustalić jak długo mieliby się tam znajdować, o której godzinie mieliby wyjechać w stronę miejsca zdarzenia, czy rzeczywiście miało dojść do zamiany miejsc, czy nagranie przedstawia czas tuż po rzekomym przyjeździe pod w/w pizzerię czy czas po ewentualnym jej opuszczeniu, czy jechali akurat tą trasą, którą jak wskazuje Sąd można pokonać w 7 min (k. 2, 2.1 lp. 1-3 uzasadnienia wyroku)- mając na uwadze cel w jakim spotkali się oskarżona i świadek Ł. S. tj. jazda bez konkretnego celu, potwierdzenie takiego przebiegu zdarzeń niewątpliwie wymaga wiadomości specjalnych;

c) bezkrytyczne uznanie przez Sąd I instancji za całościowo wiarygodnych zeznań świadka K. T. i przyjęcie jej zeznań za podstawę ustaleń faktycznych w sprawie, podczas gdy zeznania świadka nie dają podstaw do przypisania oskarżonej winy i sprawstwa w zakresie opisanego w treści zarzutu popełnienia przestępstwa, a to:

- świadek przybył na miejsce zdarzenia w chwili kiedy pojazd marki O. (...), którym jechała oskarżona i świadek Ł. S. znajdował się już w rowie, a uczestnicy zdarzenia próbowali opuścić pojazd

- nie widziała momentu samego zdarzenia, nie widziała więc również kto był kierowcą wskazanego pojazdu w chwili zdarzenia, co zresztą przyznała wskazując, że Ja zeznałam,, że nie wiedziałam kto wówczas kierował tym samochodem m-ki O. (...), (k. 17);

- świadek zarówno podczas zeznań w KPP w J. jak i przed Sądem nigdy nie wskazała, że to oskarżona prowadziła pojazd marki O. (...) w dniu zdarzenia, przybyła jako trzecia na miejsce zdarzenia, widziała moment kiedy próbowano otworzyć drzwi od strony pasażera w pojeździe marki O. (...) w celu wyciągnięcia znajdujących się w nim osób tj. oskarżonej i świadka Ł. S. który - jak świadek K. T. wskazała - również próbował otworzyć drzwi napierając na nie plecami (k.96), co jednoznacznie świadczy, że Ł. S. musiał przemieścić się aby ustawić się w takiej pozycji, niezależnie który fotel w pojeździe zajmował w trakcie jazdy, nie można więc również wykluczyć, że to on był kierowcą w dniu zdarzenia;

- świadek K. T. wskazuje, że bezpośrednio po zdarzeniu zarówno oskarżona, z którą jak podaje świadek kontakt był utrudniony, jak i świadek Ł. S. wskazali, że to oskarżona kierowała pojazdem marki O. (...) (k. 17), podczas gdy żaden inny obecny na miejscu świadek nie potwierdził tej okoliczności, co więcej świadek strażak OSP W. P. udzielający bezpośrednio pomocy oskarżonej jednoznacznie wskazał, że oskarżona

powtarzała, że to nie ona kierowała samochodem tylko kierował nim mężczyzna z którym jechała tj. świadek Ł. S. (k. 39 s.2);

d) bezkrytyczne uznanie przez Sąd za całościowo wiarygodnych zeznań świadka M. Ś. (1) i przyjęcie jego zeznań za podstawę ustaleń faktycznych w sprawie, podczas gdy zeznania świadka nie dają podstaw do przypisania oskarżonej winy i sprawstwa w zakresie opisanego w treści zarzutu popełnienia przestępstwa, a to:

- świadek przybył na miejsce zdarzenia w chwili kiedy pojazd marki O. (...), którym jechała oskarżona i świadek Ł. S. znajdował się już w rowie, a uczestnicy zdarzenia próbowali opuścić pojazd - nie widział momentu samego zdarzenia, nie widział więc również kto był kierowcą wskazanego pojazdu w chwili zdarzenia, co zresztą przyznał wskazując, że Nie widziałem kto kierował tym pojazdem. (...) Ciężko było powiedzieć kto siedział za kierownicą, ponieważ oboje znajdowali się po lewej stronie auta z uwagi na leżący na lewym boku samochód ale dziewczyna była bardziej z lewej strony, znajdowała się niżej. (k. 20 s.2);

- świadek zarówno podczas zeznań w KPP w J. jak i przed Sądem nigdy nie wskazał, że to oskarżona prowadziła pojazd marki O. (...) w dniu zdarzenia, przybył jako drugi na miejsce zdarzenia, próbował otworzyć drzwi od strony pasażera w pojeździe marki O. (...) w celu wyciągnięcia znajdujących się w nim osób tj. oskarżonej i świadka Ł. S. który -który jak świadek M. Ś. (1) wskazał - On próbował ją podnosić (oskarżoną). On (świadek Ł. S.) stał

na drzwoiach kierowcy, a ona leżała na drzwiach kierowcy, (k. 96 s.2), co jednoznacznie świadczy, że Ł. S. musiał przemieścić się aby ustawić się w takiej pozycji, niezależnie który fotel w pojeździe zajmował w trakcie jazdy, nie można więc również wykluczyć, że to on był kierowcą w dniu zdarzenia;

e) błędne przyjęcie przez Sąd zeznań świadka B. S. jako podstawę ustaleń faktycznych w sprawie, podczas gdy zeznania świadka nie dają podstaw do przypisania oskarżonej winy i sprawstwa w zakresie opisanego w treści zarzutu popełnienia przestępstwa, a to świadek zarówno podczas zeznań w KPP w J. jak i przed Sądem nigdy nie wskazał, że to oskarżona prowadziła pojazd marki O. (...) w dniu zdarzenia, przybył na miejsce zdarzenia w chwili gdy oskarżona i świadek Ł. S. znajdowali się już poza pojazdem marki O. (...), wiedzę odnośnie rzekomego kierowania przez oskarżoną pojazdem świadek posiadał jedynie od osób trzecich tj. od świadków K. T., M. Ś. (1), Ł. S. wskazując jednocześnie, że Natomiast osoby, które były tam na miejscu zdarzenia i pomagały im wychodzić z samochodu twierdziły, że to prawdopodobnie kierowała kobieta, bo ona była na miejscu kierowcy, (k. 96);

f) błędne uznanie przez Sąd zeznań świadka W. P. jako potwierdzających rzekomą winę oskarżonej, podczas gdy zeznania świadka nie dają podstaw do przypisania oskarżonej winy i sprawstwa w zakresie opisanego w treści zarzutu popełnienia przestępstwa, wręcz przeciwnie z zeznań tych wynika, że (...) ta (oskarżona) przez cały czas udzielania pomocy zwracała się

do mężczyzny (świadka M. D.) i powtarzała, że ona nie kierowała samochodem tylko kierował nim mężczyzna z którym jechała samochodem (świadek Ł. S.). W chwili obecnej nie pamiętam imię tego mężczyzny lecz kobieta zwracała się po imieniu wskazując jako kierowcę pojazdu, (k 39 s. 2);

g) bezpodstawną odmowę obdarzenia walorem wiarygodności części zeznań świadka M. D. świadczących na korzyść oskarżonej, oceniając je jako próbę ratowania oskarżonej od odpowiedzialności karnej za zdarzenie, twierdząc bez żadnej weryfikacji, że Świadek ten był i chyba nadal jest uczuciowo związany z oskarżoną (k.2 l.p. 2-3 uzasadnienia wyroku) i na tej podstawie błędne przyjęcie przez Sąd, że zeznania świadka na korzyść oskarżonej dyskwalifikują ich wartość dowodową w sytuacji, kiedy Sąd I instancji jednocześnie nie przywiązuje uwagi do licznych i bardzo poważnych sprzeczności w zeznaniach świadka Ł. S., podczas gdy świadek M. D. wskazał, że (...) samochód O. (...) miał uszkodzoną szybę pająk po prawej stronie czyli od strony pasażera, (k. 24 s. 2) co znajduje potwierdzenie w zebranych w sprawie materiale dowodowym, w tym protokole oględzin pojazdu (...) rozbita szyba czołowa pojazdu(...) (k. 42 s. 2) S. czołowa: popękana (k. 3), a to właśnie oskarżona będąc pasażerem pojazdu marki O. (...) uderzyła prawą stroną głowy w szybę czołową samochodu;

h) nieuzasadnione przyjęcie, że możliwe jest przypisanie oskarżonej winy na podstawie śladów krwi znajdujących się po stronie kierowcy, podczas gdy nie ma innej możliwości aby śladów tych tam nie było, biorąc pod uwagę

gdzie znajdowała się oskarżona bezpośrednio po wypadku tj. na drzwiach od strony kierowcy, co znajduje potwierdzenie w materiale dowodowym, co więcej każdy ze świadków podawał, że wszędzie było mnóstwo krwi, brak jest natomiast jakichkolwiek zdjęć z miejsca zdarzenia, w tym zdjęć pojazdu marki O. (...) aby można było ustalić dokładne umiejscowienie śladów krwi, a przy przyjęciu, że w niniejszej sprawie są możliwe co najmniej dwa scenariusze przebiegu zdarzenia - oskarżona pasażer albo oskarżona kierowca, nie można również wykluczyć, że oskarżona znajdująca się na miejscu pasażera, nie mając zapiętych pasów (brak zapiętych pasów potwierdza protokół oględzin pojazdu), w wyniku uderzenia pojazdu w przydrożny rów, wypadła z zajmowanego miejsca do przodu uderzając w przednią szybę, a następnie upadła na stronę kierowcy przyjmując opisaną przez świadków pozycję tj. nogami na szybie drzwi od strony kierowcy - mając na uwadze powypadkowe położenie pojazdu marki O. (...), a jak wiadomo rana zaczyna obficie krwawić dopiero tuż po uderzeniu i w konsekwencji rozcięciu, a nie już w momencie samego uderzenia, należy mieć przy tym na uwadze, że dokładne ustalenie znaczenia śladów krwi dla rozstrzygnięcia sprawy wymaga wiadomości specjalnych;

5) naruszenie art. 391 § 1 k.p.k. w zw. z art. 6 k.p.k. polegające na odczytaniu przez Sąd I instancji, w trybie art. 391 § 1 k.p.k., na rozprawie w dniu 20 kwietnia 2021 r. zeznań świadka M. D. z uwagi na okoliczność przebywania świadka za granicą (k.98), co stanowiło decyzję procesową co najmniej przedwczesną i w konsekwencji skutkowało odstępstwem od zasady

bezpośredniości, podczas gdy nie było przeszkód do przesłuchania tego świadka na kolejnym, stosunkowo niedalekim terminie, a świadek ten usprawiedliwił swoją nieobecność (k. 90), a także wyraził swoją dyspozycyjność w terminie od 1 do 31 sierpnia 2021 r.;

6) naruszenie art. 4 k.p.k. poprzez niezbadanie wszystkich okoliczności faktycznych sprawy i ustalenie przez Sąd I instancji przebiegu zdarzenia z dnia 22 września 2020 r. bez zasięgnięcia wiadomości specjalnych i nie przeprowadzenie dowodu z opinii biegłego z zakresu rekonstrukcji wypadków drogowych, opierając się wyłącznie na zeznaniach świadków, gdzie jeden z nich uczestniczył w zdarzeniu, a jego zeznania budzą poważne wątpliwości (Ł. S.), natomiast pozostali świadkowie nie widzieli nawet momentu zdarzenia, nie potrafili również wskazać kto kierował pojazdem marki O. (...), a także na podstawie innych dowodów zebranych w sprawie, a które nie są wystarczające do uznania za udowodniony fakt popełnienia przez oskarżoną zarzucanego jej czynu, a sam przebieg zdarzenia ma co najmniej dwie alternatywne wersje - oskarżona jako pasażer albo jako kierowca, a ewentualne wykluczenie jednej z nich wymaga wiadomości specjalnych;

7) naruszenie art. 2 § 2 k.p.k., art. 4 k.p.k., art. 7 k.p.k. w zw. z art. 410 k.p.k. w związku z orzeczeniem SN składu 7 sędziów z dnia 31.03.1964 r. RN 10/64 OSN (seria karna) nr 7-8/1964 poz. 104, „W myśl zasady in dubio pro reo wersja nawet mniej prawdopodobna musi być przyjęta, jeśli wersji tej nie da się wyłączyć” przez błędne przyjęcie, że wyjaśnienia oskarżonej nie

	<p>zasługują na wiarę w zakresie jakim nie przyznaje się do zarzucanego jej czynu, a kierowcą i sprawcą zdarzenia z dnia 22 września 2020 r. był świadek Ł. S., zaznaczyć przy tym należy, że w świetle zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego wersja przedstawiona przez oskarżoną jest równie prawdopodobna jak ta przyjęta przez Sąd I instancji;</p> <p>8) naruszenie art. 4 k.p.k., 5 § 1 i § 2 k.p.k., art. 7 k.p.k., art. 92 k.p.k. i art. 424 § 1 k.p.k. polegające na selektywnej i jednostronnej ocenie materiału dowodowego bez należytego uzasadnienia takiego stanowiska, oparcie orzeczenia na okolicznościach niepopartych dowodami, oraz dokonanie oceny dowodów z naruszeniem zasad prawidłowego rozumowania, wskazań wiedzy i doświadczenia życiowego tj. w sposób dowolny, a nie swobodny.</p>	
<p>Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>		
<p>Przeprowadzona w sprawie ocena materiału dowodowego, dokonana przez Sąd Orzekający, nie narusza granic swobodnej oceny, a także nie zawiera błędów logicznych lub faktycznych oraz nie jest sprzeczna z zasadami doświadczenia życiowego, a tym samym spełnia wymogi zasady swobodnej oceny dowodów z art. 7 k.p.k., pozostając pod jej ochroną.</p> <p>Odtwarzając przebieg zdarzeń, Sąd ten oparł się na dowodach, którym w sposób uprawniony przyznał walor wiarygodności. Właśnie takie dowody, uznane za wiarygodne, legły u podstaw ustaleń faktycznych w przedmiotowej sprawie, co jest</p>		

oczywiste i w żaden sposób nie narusza zasady obiektywizmu z art. 4 k.p.k.

Ocena ta, która doprowadziła Sąd I instancji do przypisania oskarżonej K. D. sprawstwa przestępstwa z art. 178a § 1 k.k., tj. prowadzenia pojazdu w ruchu lądowym w stanie nietrzeźwości, pomimo nie przyznania się oskarżonej do zarzutu, oparta jest na logicznym rozumowaniu i znajduje odzwierciedlenie w zebranych w sprawie materiale dowodowym.

Przede wszystkim w pełni zasadnie Sąd Orzekający przyznał walor wiarygodności zeznaniom świadków Ł. S., K. T., B. S., M. Ś. (2), z których to zeznań jednoznacznie wynika, iż to oskarżona, pomimo stanu nietrzeźwości, potwierdzonego protokołem z badania trzeźwości, kierowała pojazdem i w związku z utratą panowania nad nim zjechała z jezdni i wjechała do przydrożnego rowu. Dowody te nadto mają potwierdzenie w protokole oględzin pojazdu, wg którego na kokpicie auta od strony kierowcy oraz na bocznej lewej szybie i na fotelu kierowcy, a także na szybie czołowej wewnątrz pojazdu stwierdzono ślady krwi, a jedyną osobą która na skutek doznanych obrażeń krwawił była oskarżona.

Bezpodstawnie obrońca upatruje sprzeczność w zeznaniach Ł. S., uwypuklając jego wypowiedź bezpośrednio po zdarzeniu skierowaną do funkcjonariusza Policji B. S., iż to on prowadził pojazd. Obrońca instrumentalnie przemilcza jednak, iż B. S. w złożonych zeznaniach potwierdził, iż przy ponownej rozmowie z Ł. S. miał mu on powiedzieć, że to on

kierował pojazdem do Osobnicy, a z Osobnicy kierowała już oskarżona. Ustalenia tego w żaden sposób nie podważa przedłożone przez obrońcę oskarżonej nagrania i zrzuty ekranu telefonu oskarżonej, wg których o godz. 19³⁵ pojazd był w ruchu, a jego kierowcą był Ł. S., a o godz. 19⁵³ samochód był unieruchomiony, a za kierownicą siedział Ł. S.. Z poczynionych bowiem w sprawie ustaleń jednoznacznie wynika, iż do pizzerii w Osobnicy pojazd prowadził Ł. S., zaś po zatrzymaniu się oskarżona, za zgodą Ł. S., usiadła za kierownicę i rozpoczęła jazdę pojazdem aż do wjechania nim do rowu.

W pełni prawidłowo Sąd nadał walor wiarygodności zeznaniom K. T. oraz M. Ś. (3), którzy bezpośrednio po zdarzeniu pomagali oskarżonej i Ł. S. w opuszczeniu pojazdu. K. T. po wyciągnięciu oskarżonej z pojazdu dowiedziała się od niej, iż to ona była kierowcą pojazdu. Natomiast M. Ś. (1), po dobiegnięciu do pojazdu leżącego w rowie na boku od strony kierowcy dostrzegł, iż na samym dole na drzwiach kierowcy leżała z rozciętym czołem oskarżona, a mężczyzna który do nich dojechał, a którym był M. D., miał pretensje do Ł. S., że pozwolił oskarżonej kierować.

Wprawdzie M. D. powyższej okoliczności nie potwierdził zeznając w toku postępowania przygotowawczego, że Ł. S. miał mu powiedzieć, że to on prowadził pojazd, na którego także, jako kierowcę, wskazywała oskarżona, jednakże zeznania to sprzeczne są z dowodami, którym Sąd przyznał walor pełnej wiarygodności. Nie można także nie dostrzec, iż świadka tego łączy sympatia z oskarżoną, a jego zeznania miały jej pomóc

w uniknięciu odpowiedzialności karnej. Niezależnie od powyższego, świadek ten zeznał, iż nie widział, kto kierował pojazdem jadącym przed nim. Tym samym jego zeznania nie mogły mieć istotnego znaczenia w sprawie.

Prawidłowo także Sąd nie poczynił ustaleń faktycznych w sprawie w oparciu o zeznania W. P., wg których oskarżona miała powtarzać, że to nie ona prowadziła pojazd, lecz Ł. S., w sytuacji gdy zeznania te odbiegają do dowodów uznanych za w pełni wiarygodne.

W tym stanie rzeczy zarzut błędnej oceny dowodów stanowi jedynie bezzasadną polemikę z dokonaną przez Sąd oceną materiału dowodowego.

Bezzasadnie przy tym obrońca oskarżonej upatruje naruszenie art. 391 § k.p.k. w fakcie odczytania przed Sądem zeznań świadka M. D., w sytuacji gdy przebywał on za granicą, a ww. przepis pozwalał sądowi w takiej sytuacji właśnie na odczytanie w odpowiednim zakresie protokołu złożonych uprzednio zeznań, niezależnie od tego, czy świadek ten wyrażał swoją dyspozycyjność za kilka miesięcy, czy też nie.

Chybiony jest zarzut obrońcy oskarżonej naruszenia art. 193 k.p.k. w zw. z art. 167 k.p.k. poprzez nie dopuszczenie dowodu z opinii biegłego sądowego z zakresu rekonstrukcji wypadków drogowych na okoliczność ustalenia przebiegu zdarzenia, w tym zachowania się uczestników zdarzenia. Umknęło bowiem obrońcy oskarżonej, iż przedmiotem niniejszego postępowania nie jest kwestia odpowiedzialności karnej za spowodowanie wypadku

drogowego, czy też naruszenie zasad bezpieczeństwa w ruchu drogowym, lecz kwestia prowadzenia pojazdu w ruchu lądowym w stanie nietrzeźwości (przestępstwo z art. 178a § 1 k.k.), a zebrany w sprawie materiał dowodowy w postaci zeznań świadków i śladów krwi w pojeździe pozwalał Sądowi orzekającemu na dokonanie prawidłowych ustaleń, bez posiłkowania się dowodem z opinii biegłego, którego wartość dla potrzeb niniejszego postępowania byłaby co najmniej wątpliwa.

Bezzasadnie także obrońca oskarżonej zarzuca obrazę art. 175 k.p.k. w zw. z art. 171 k.p.k. w zw. z art. 6 k.p.k., tj. ograniczenie oskarżonej przez Sąd Orzekający prawa do składania wyjaśnień, a tym samym prawa do obrony. Podkreślić należy, iż oskarżona składała wyjaśnienia przed Sądem w obecności profesjonalnego obrońcy, który z racji pełnionej funkcji winien czuwać nad swobodą wypowiedzi oskarżonej. Z treści protokołu rozprawy nie wynika, by Sąd w jakikolwiek sposób miał ograniczać wypowiedź oskarżonej. Brak jest jakiegokolwiek wniosku strony o uzupełnienie, bądź sprostowanie protokołu rozprawy. Podniesiony zatem zarzut jest ewidentnie gołosłowny.

Odnosząc się do zarzutu apelacji obrońcy oskarżonej naruszenia art. 5 § 2 k.p.k., tj. zasady rozstrzygania wątpliwości na korzyść oskarżonego (in dubio pro reo), to pomijając fakt, że zarzuty obrazę art. 5 § 2 k.p.k. i art. 7 k.p.k. mają charakter rozłączny, gdyż „nie dające się usunąć wątpliwości mogą powstać jedynie wówczas, gdy sąd orzekający, po wyczerpaniu wszystkich możliwości dowodowych, oceni materiał

dowodowy zgodnie ze standardami wyznaczonymi przez zasadę swobodnej oceny dowodów” (tak SN w wyroku z dnia 10 października 2013 r. sygn. akt V KK 119/13), stwierdzić zwłaszcza należy, że w judykaturze ugruntowany jest pogląd, że nie można zasadnie stawiać zarzutu obrazy art. 5 § 2 k.p.k., podnosząc wątpliwości strony co do treści ustaleń faktycznych lub co do sposobu interpretacji prawa.

Dla oceny, czy nie został naruszony zakaz *in dubio pro reo*, nie są bowiem miarodajne tego rodzaju wątpliwości, zgłaszane przez stronę, ale jedynie to, czy orzekający w sprawie sąd rzeczywiście powziął wątpliwości co do treści ustaleń faktycznych lub wykładni prawa i wobec braku możliwości ich usunięcia rozstrzygnął je na niekorzyść oskarżonego, względnie to, czy w świetle konkretnej sprawy wątpliwości takie powinien był powziąć. W wypadku zatem, gdy pewne ustalenie faktyczne zależne jest od dania wiary tej lub innej grupie dowodów czy też np. dania wiary lub odmówienia wiary wyjaśnieniom oskarżonego, nie można mówić o naruszeniu zasady *in dubio pro reo*.

Dokonanie ustaleń faktycznych zależnych od dania wiary wyjaśnieniom oskarżonego lub zeznaniom świadków, nie stanowi naruszenia art. 5 § 2 k.p.k., a ewentualne zastrzeżenia odnośnie wiarygodności ww. dowodów, rozstrzygane winny być poprzez przyzmat sędziowskiej swobody ocen określonej w art. 7 k.p.k. (zob. np. postanowienie Sądu Najwyższego z 22 grudnia 2006 r., II KK 85/06, Lex nr 322867; postanowienie Sądu Najwyższego z 20 września 2006 r., II KK 327/05, Lex nr 202147;

postanowienie Sądu Najwyższego z 2 lutego 2004 r., V KKN 207/03, OSNwSK 2004/1/238, czy też Sądu Apelacyjnego w Katowicach z dnia 9 listopada 2006 r. sygn. akt II AKa 339/06, KZS 2007/1/70).

W niniejszej sprawie, w zakresie przypisanego oskarżonej K. D. przestępstwa z art. 178a § 1 k.k., tj. prowadzenia pojazdu w ruchu lądowym w stanie nietrzeźwości, brak jest wątpliwości w rozumieniu ww. przepisu, które nie dały się Sądowi usunąć. Sąd Orzekający w uzasadnieniu wyroku w sposób kategoryczny i jednoznaczny ustalił sprawstwo oskarżonej ww. przestępstwa, nie okazując w tym zakresie najmniejszych wątpliwości.

W tym stanie rzeczy stwierdzić należy, iż apelacja obrońcy oskarżonej jest oczywiście bezzasadna i stanowi jedynie polemikę z prawidłowymi ustaleniami Sądu Orzekającego

3.2.

Zarzut błędu w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę wyroku i mający wpływ na jego treść poprzez niezgodne ze stanem faktycznym sprawy ustalenie, iż oskarżona znajdując się w stanie nietrzeźwości prowadziła w dniu 20 września 2020 r. pojazd marki O. (...), bez zasięgnięcia celem ustalenia przebiegu zdarzenia wiedzy specjalistycznej w postaci opinii biegłego, w tym również błędne, dowolne i nie mające potwierdzenia w materiale dowodowym ustalenie przez Sąd I instancji, że około godziny 20-ej oskarżona i świadek Ł. S. przyjechali do Osobnicy i tam oboje skorzystali z toalety, a następnie oskarżona rzekomo usiadła za kierownicą pojazdu O. (...) (k 1, 1.1 l.p. 3 uzasadnienia wyroku), podczas gdy nie jest możliwe

zasadny

częściowo zasadny

niezasadny

	ustalenie takiej wersji zdarzenia na podstawie żadnego z dowodów zgromadzonych w sprawie, w tym z dowodu z przesłuchania świadka Ł. S., który wskazał, że oskarżona rzekomo prowadziła pojazd O. (...) co najmniej od godziny 19:30, natomiast oskarżona wskazuje, że nigdy nie prowadziła pojazdu marki O. (...) ani przez zdarzeniem, ani w trakcie zdarzenia;	
Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny		
Zarzut jest całkowicie nieuzasadniony. Konsekwencją prawidłowej oceny dowodów, pozostającej pod ochroną dyspozycji art. 7 k.p.k., są właściwe ustalenia faktyczne w sprawie. Nie budzi bowiem żadnych wątpliwości, iż kierująca pojazdem w chwili zdarzenia była oskarżona, będąca w stanie nietrzeźwości. Lansowana przez obrońcę oskarżonej wersja, jakoby kierującym był Ł. S., a nie oskarżona, nie ma oparcia w żadnym wiarygodnym dowodzie i słusznie została przez Sąd Orzekający odrzucona.		
3.3.	Zarzut naruszenia prawa materialnego, tj. art. 178a § 1 k.k. poprzez uznanie, że zachowanie oskarżonej K. D. wyczerpało znamiona określone w powołanym przepisie.	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny
Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny		
Stawiany zarzut naruszenia prawa materialnego (art. 438 pkt 1		

k.p.k.), tj. art. 178a § 1 k.k. - przy jednoczesnym kwestionowaniu ustaleń faktycznych Sądu Orzekającego (art. 438 pkt 3 k.p.k.) - dotknięty jest błędem logicznym. Nie sposób bowiem skutecznie podważać przepisów prawa materialnego na podstawie ustaleń faktycznych, które jednocześnie również są podważane. W takiej sytuacji podstawą apelacji może być wyłącznie zarzut błędu w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę wyroku, tj. art. 438 pkt 3 k.p.k.

Zarzut obrazy prawa materialnego ma bowiem rację bytu wyłącznie wówczas, gdy odwołujący się nie kwestionuje treści poczynionych przez sąd I instancji ustaleń faktycznych. Naruszenie tego prawa polega mianowicie na jego wadliwym zastosowaniu (lub niezastosowaniu) w orzeczeniu, które oparte jest na trafnych i niekwestionowanych ustaleniach faktycznych.

W każdej innej sytuacji zarzut obrazy prawa materialnego musi być oceniany jako przedwczesny i może pozostać poza granicami rozpoznania (Kodeks postępowania karnego – Komentarz P. Hofmański, E. Sadzik i K. Zgryzek, Wydawnictwo C. H. Beck – Warszawa 2004 - tom II str. 603 – 604 teza 3, także wyrok Sądu Najwyższego z dnia 23 lipca 1974 r., sygn. akt V KR 212/74).

Wniosek

Obrońca oskarżonej wniosła o :

1) zmianę zaskarżonego wyroku poprzez uniewinnienie oskarżonej K. D. od zarzucanego jej czynu, ewentualnie

zasadny

częściowo zasadny

niezasadny

2) uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi I instancji		
Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.		
<p>Wniosek to zmianę zaskarżonego wyroku i uniewinnienie oskarżonej od zarzutu jest bezzasadny. Przeprowadzone w sprawie postępowanie potwierdziło słuszność postawionej oskarżonej zarzutu popełnienia przestępstwa z art. 178a § 1 k.k., co pozwoliło na przypisanie oskarżonej sprawstwa i winy ww. przestępstwa. Sąd Odwoławczy podziela prawidłowość ustaleń Sądu Orzekającego, zatem uniewinnienie oskarżonej nie jest możliwe.</p> <p>Brak jest także podstaw do uchylenia wyroku i przekazania sprawy do ponownego rozpoznania. Dotychczas przeprowadzone postępowanie nie wymaga uzupełnienia, a dokonana ocena dowodów nie wymaga korekty.</p>		

4. OKOLICZNOŚCI PODLEGAJĄCE UWZGLĘDNIENIU Z URZĘDU	
4.1.	
Zwięźle o powodach uwzględnienia okoliczności	
5. ROZSTRZYGNIĘCIE SĄDU ODWOŁAWCZEGO	
1.7. Utrzymanie w mocy wyroku sądu pierwszej instancji	

5.1.1.	Przedmiot utrzymania w mocy
Zaskarżony wyrok utrzymany został w całości w mocy.	
Zwięźle o powodach utrzymania w mocy	
Wyrok należało uznać za słuszny i trafny. Ocena dowodów została dokonana przez Sąd pierwszej instancji zgodnie z zasadami wiedzy logiki i doświadczenia życiowego. Sąd uwzględnił całokształt okoliczności zarówno na korzyść jak i na niekorzyść oskarżonej, a uzasadnienie logicznie przekonuje do zajętogo stanowiska oraz do poszczególnych rozstrzygnięć. Apelacja obrońcy oskarżonej stanowi subiektywną polemikę z trafnym wyrokiem.	
1.8. Zmiana wyroku sądu pierwszej instancji	
5.2.1.	Przedmiot i zakres zmiany
Zwięźle o powodach zmiany	

1.9. Uchylenie wyroku sądu pierwszej instancji	
1.1.7. Przyczyna, zakres i podstawa prawna uchylenia	
5.3.1.1.1.	# art. 439 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylenia	
5.3.1.2.1.	Konieczność przeprowadzenia na nowo przewodu w całości # art. 437 § 2 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylenia	

5.3.1.3.1.	Konieczność postępowania	umorzenia	# art. 437 § 2 k.p.k.
Zwiężle o powodach uchylenia i umorzenia ze wskazaniem szczególnej podstawy prawnej umorzenia			
5.3.1.4.1.			# art. 454 § 1 k.p.k.
Zwiężle o powodach uchylenia			
1.1.8. Zapatrywania prawne i wskazania co do dalszego postępowania			
1.10. Inne rozstrzygnięcia zawarte w wyroku			
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności		
6. Koszty Procesu			

Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności
II	Na podstawie art. 636 § 1 k.p.k. oraz art. 8 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 r. o opłatach w sprawach karnych (tekst jedn. Dz. U. z 1983 r., Nr 49, poz. 223 z późn. zm.) Sąd Odwoławczy zasądził od oskarżonej K. D. na rzecz Skarbu państwa koszty procesu za postępowanie odwoławcze, w tym opłatę za drugą instancję w kwocie 120 zł. Oskarżona jest osobą młodą i zdrową, brak jest zatem jakichkolwiek obiektywnych okoliczności ograniczających lub wykluczających jej możliwości zarobkowe.

7. PODPIS

--

0.1.1.3. Granice zaskarżenia			
Kolejny numer załącznika	1		
Podmiot wnoszący apelację	obrońca oskarżonego		
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	Całości wyroku (co do winy i kary)		
0.1.1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
0.1.1.3.2. Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu		

#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	
0.1.1.4. Wnioski		
#	uchylenie	# zmiana